

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) L. Z. a b) H. Z.**, zastoupeni Mgr. Bc. Petrem Dostálem, advokátem se sídlem Olomouc, Za Poštou 416/2, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Brno, Moravské náměstí 1/1, za účasti: **I) P. Z.**, a **II) Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2024, č. j. 31 A 55/2023 - 137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherský Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 1. 2023, č. j. OR-1062/2022-742-53, zamítl námítky žalobců podané podle § 45 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“), proti obsahu obnoveného operátu v katastrálním území Strání, konkrétně proti nevyznačení vlastnické hranice mezi pozemky p. č. XA a p. č. st. XB, p. č. XC a p. č. XD, p. č. XE a p. č. XF, p. č. XG a p. č. XH, a mezi p. č. XI a p. č. XJ mapovou značkou pro hranici spornou. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2022, č. j. ZKI BR-O-13/266/2023-20, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili žalobou u Krajského soudu v Brně. Žalobci především nesouhlasili s názorem žalovaného, že jednou učiněný souhlas vlastníků pozemků se zjištěným průběhem hranic podle § 42 odst. 3 katastrálního zákona již nelze vzít zpět. Žalobci považovali odvolání svého souhlasu za procesní úkon v intencích správního řádu, nikoliv za hmotněprávní jednání ve smyslu § 545 občanského zákoníku. Obecně je podle nich možné procesní úkony odvolat. Výjimka z tohoto pravidla, kdy odvolání procesního úkonu není přípustné, musí být v zákoně výslovně uvedena; v případě souhlasu se zjištěním průběhu hranic podle § 42 odst. 3 katastrálního zákona však žádná taková nepřípustnost odvolání souhlasu není zákonem stanovena. Není podstatné, že katastrální zákon možnost odvolání souhlasu neupravuje.

[3] Nepřihlédnutí k odvolání souhlasu vyjádřeného podle § 42 odst. 3 katastrálního zákona je podle žalobců chybou, která vznikla zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 3 katastrálního zákona. S odkazem na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, uvedli, že údaj zapsaný v katastrálním operátu je v rozporu s podkladovou listinou a jedná se tak o chybu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Jelikož žalobci svůj souhlas s vedením hranic jako nesporných odvolali, nebylo již možné v rámci obnovy katastrálního operátu z protokolu ze dne 8. 10. 2019, kde byl původní souhlas udělen, vycházet. Na závěr žalobci argumentovali tím, že v podání ze dne 16. 12. 2019 tvrdili jiné průběhy hranic. Došlo tedy k rozporu ve smyslu § 42 odst. 4 katastrálního zákona, a hranice tak měly být vyznačeny jako sporné.

[4] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle jeho názoru podstatou věci nebylo posouzení, zda odvolání souhlasu žalobců se zjištěným průběhem hranic má vliv na obsah katastrálního operátu, jak uváděli ve své žalobě, nýbrž primárně vyhodnocení, zda při obnově katastrálního operátu došlo k chybě ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona, kterou by správní orgány měly opravit v reakci na podané námítky. Upozornil, že účelem oprav chyb není odstraňování rozporu evidovaných údajů se skutečným stavem, nýbrž uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že nezohlednění odvolání souhlasu žalobců se zjištěným průběhem hranic jednotlivých pozemků nemůže představovat chybu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona, neboť nejde o chybu vzniklou zřejmým omylem ani o chybu vzniklou nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě či při výpočtu výměr parcel.

[5] Po prostudování spisového materiálu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně při zjišťování průběhu hranic mezi pozemky p. č. XJ a p. č. XK žalobcům vyhověl, neboť tato hranice byla v katastrálním operátu označena jako sporná. V tomto případě tak nemohla být tato otázka předmětem řízení v nyní projednávané věci. Především však krajský soud upozornil, že žalobci netvrdili nesprávné zobrazení hranic v katastrálním operátu a ani to, že by listiny, na jejichž základě byly hranice do katastru nemovitostí zapsány, zaznamenávaly odlišný průběh hranic, než jaký byl v terénu zjištěn. Žalobci neuvedli ani žádnou skutečnost, která by svědčila o rozporu mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu. Požadovali pouze zobrazení hranic jako sporných, aniž by uvedli, v čem má ona spornost spočívat. Dokonce požadovali vyznačit spornou hranici i mezi pozemky, které jsou v jejich vlastnictví. Krajský soud se vyjádřil rovněž k hranici mezi pozemky p. č. XB a p. č. XL, u kterých vzdálenosti mezi jednotlivými body byly

pokračování

označeny samotnými žalobci dne 8. 10. 2019. Pokud jde o podání žalobců ze dne 16. 12. 2019, z něho neplyne, že by hranice mezi pozemky měla mít jiný průběh.

[6] Krajský soud tedy z ničeho nedovodil, že by při zjišťování průběhu hranic při obnově katastrálního operátu došlo k chybě ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Nezabýval se přitom žalobou nastolenou otázkou, zda odvolání souhlasu s průběhem hranic je či není možné, neboť za rozhodný považoval závěr žalovaného, že nikdo netvrdil, že by hranice pozemků měla vést jinak, než jak bylo v zákresu hranic zaznamenáno. Průběh hranic mezi vlastníky nebyl sporný a zákres hranic plynoucí z protokolu ze dne 8. 10. 2019 tak mohl být podkladovou listinou. Na závěr krajský soud žalobce poučil, že pokud jsou podle nich hranice pozemků vedeny chybně, musí se v souladu s § 1028 občanského zákoníku obrátit na soud v rámci občanskoprávního řízení.

[7] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelé mají za to, že se krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného cíleně nevěnoval důvodu, pro který byla žaloba podána, tedy zda učiněný souhlas se zjištěním průběhu hranic pozemků lze odvolat či nikoliv. Namísto posouzení možnosti odvolat tento souhlas krajský soud zkoumal, zda při obnově katastrálního operátu došlo k chybě ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Stěžovatelé jsou tak přesvědčeni, že krajský soud přezkoumával napadené rozhodnutí mimo rámec uplatněných žalobních námitek a postupoval tak v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Na podporu své argumentace stěžovatelé odkázali na rozsudky ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, a ze dne 17. 3. 2005, č. j. 6 Afs 25/2003 - 64, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec uplatněných žalobních bodů. Stěžovatelé mají za to, že krajskému soudu vůbec nepříslušelo posuzovat, zda se chyba údajů v katastru stala a ani mu nepříslušelo posuzovat, z jakého důvodu se rozhodli stěžovatelé označit hranice svých pozemků jako sporné.

[9] Odkázal-li krajský soud stěžovatele při řešení sporné otázky na občanskoprávní řízení, opět nerespektoval uplatněné žalobní body a porušil dispoziční zásadu „*správního řízení*“, neboť rámec soudního přezkumu je vymezen v žalobě uplatněnými body. Krajský soud tak zasáhl do jejich práva na rovnost účastníků soudního řízení garantovaného čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s., neboť se vyjádřil k otázkám a důvodům, které nebyly nastoleny, a tím postavil stěžovatele do pozice slabší strany, v důsledku čehož museli nést důkazní břemeno sporu.

[10] Na závěr stěžovatelé uvedli, že pokud by krajský soud neshledal žádnou překážku pro jejich jednání a ani žádnou konkrétní zákonnou povinnost, jak by měli (jinak) jednat, mělo být rozhodnuto v jejich prospěch.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podstatou rozhodování v řízení o námitce proti obsahu katastrálního operátu obnoveného novým mapováním je především posouzení, zda údaje obnoveného operátu nejsou ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona chybné. Nechápe tedy, proč stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že se touto otázkou v napadeném rozsudku zabýval. Předmětem řízení byla správnost

obnoveného katastrálního operátu, a to v kontextu podaných námitek, nikoliv však přezkum toho, zda lze odvolat souhlas s výsledky zjišťování hranic. Žalovaný má za to, že se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval významem dodatečně odvolaných souhlasů a s výsledky zjišťování průběhu hranic, přičemž jeho závěr krajský soud v odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku aproboval. Stěžovatelé přitom ve své žalobě sami uváděli, proč odvolání souhlasu lze podřadit pod zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[12] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila. Osoba zúčastněná na řízení II) uvedla, že napadený rozsudek považuje za srozumitelný, přezkoumatelný a věcně správný, přičemž se s jeho závěry ztotožňuje. Z tohoto důvodu navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Z podané kasační stížnosti vyplývá, že podstata výhrad stěžovatelů proti napadenému rozsudku spočívá v tvrzení o vadě v řízení před soudem, neboť se krajský soud nezabýval jejich klíčovou žalobní námitkou, zda lze či nelze odvolat souhlas se zjištěným průběhem hranic; namísto toho se nad rámec uplatněných žalobních bodů zabýval otázkami, které nenamítali.

[16] Se stěžovateli lze nepochybně souhlasit v tom, že úkolem správního soudu je v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí (respektive jemu předcházejícího řízení) v intencích žalobních bodů; nad tento rámec mohou (respektive musí) být zohledněny pouze nejtěžší vady správního rozhodnutí (či řízení, z něhož povstalo). Tyto případy, kdy správní soud přihlíží k vadám *ex officio*, plynou jak přímo ze zákona (nicotnost správního rozhodnutí – viz § 67 odst. 2 s. ř. s.), tak i z judikatury Nejvyššího správního soudu (například nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, prekluze lhůty pro správní postih, porušení principu *ne bis in idem*, atd.).

[17] V nyní posuzované věci je bezpředmětné zabývat se tím, zda krajský soud (i) překročil rámec přezkumu vymezený žalobními body, potažmo zda (ii) takový postup byl v souladu se zákonem či judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz výše). Tento postup by totiž z povahy věci nemohl žalobce (zde stěžovatele) nikterak poškodit, neboť by nikdy nemohl vést k zamítnutí žaloby (poškozen by v takovém případě mohl být pouze žalovaný správní orgán, neboť by neoprávněným vykročením mimo dispozitivní zásadu vyplývající z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. byla porušena rovnost účastníků řízení). Z pohledu ochrany práv stěžovatelů je proto nutné soustředit se pouze na posouzení, zda byl krajským soudem vypořádán jimi řádně uplatněný žalobní bod, či zda jej krajský soud při svých úvahách opomenul.

[18] Na nyní projednávanou věc lze aplikovat názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018 - 59, podle kterého „[p]okud žalobce uplatní v žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze takovou námitku, která se míjí s důvody, o něž správní orgán rozhodnutí opřel, a která zároveň nemůže mít vliv na výsledek správního

pokračování

řízení, soud takovou námitku věcně neposoudí, žalobu zamítne a v odůvodnění vyloží, proč tak učinil“, neboť „[ú]čelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví“ (důraz přidán; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[19] V dané věci správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 12. 2019 odvolání souhlasů stěžovatelů z protokolu ze dne 8. 10. 2019 o zjištění průběhu hranic pozemků. V případě hranic mezi pozemky p. č. st. XB a p. č. XL (míněno p. č. XI – pozn. NSS) stěžovatelé namítali nesprávně uváděné datum na protokolu o ústním jednání a hranice označili podle vzdálenosti trubek od hrany domu č. p. XM. Správní orgán I. stupně následně dne 31. 8. 2020 obdržel prohlášení stěžovatelů o spornosti hranic pozemků p. č. XJ a p. č. XN (míněno p. č. XI – pozn. NSS) a p. č. XO a p. č. XG, a to bez jakéhokoliv odůvodnění. Toto prohlášení stěžovatelé doplnili dne 11. 5. 2022 o hranici mezi pozemky p. č. XF a park. č. XG, rovněž bez jakéhokoliv odůvodnění. Jiný průběh hranic pozemků stěžovatelé netvrdili ani ve svých námitkách ze dne 7. 12. 2022 proti výsledkům obnoveného katastrálního operátu. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí popsané v odst. [1] tohoto rozsudku, proti kterému stěžovatelé podali odvolání. Žalovaný se sice v napadeném rozhodnutí vyjádřil k odvolací námitce stěžovatelů a uvedl, že jednou učiněný souhlas s výsledky zjišťování hranic nelze vzít zpět, neboť zákres jednotlivých parcel je v souladu s dokumentací výsledků zjišťování průběhu hranic pozemku a nevykazuje tedy chybu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona, zároveň ovšem uvedl, že odvolání souhlasu nemůže ničeho změnit. Odkázal především na § 42 odst. 4 katastrálního zákona, z něhož vyplývá, že nemůže být v obnoveném katastrálním operátu vedena hranice jako sporná, pokud nebyl uváděn žádný rozpor v tvrzení vlastníků sousedních pozemků. Stěžovatelé v rámci odvolání svého souhlasu s výsledky zjišťování hranic pozemku žádné rozpory ve vedení hranice mezi pozemky netvrdili, namítané hranice tak nemohly být vedeny v obnoveném katastrálním operátu jako sporné, s výjimkou hranice mezi pozemky p. č. XK a p. č. XJ, kde skutečně došlo k rozporu mezi vlastníky pozemků a hranice byla vedena jako sporná.

[20] Krajský soud v napadeném rozsudku v podstatě aproboval výše uvedené závěry žalovaného. V reakci na námitku stěžovatelů uvedl, že chybou ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona nemůže být nezohlednění odvolání souhlasu žalobců učiněné dne 16. 12. 2019. Odmítl se již ovšem zabývat otázkou, zda souhlas s výsledky zjišťování hranic skutečně odvolat lze, neboť vyřešení této otázky nebylo pro rozhodnutí nyní posuzované věci podstatné. Rozhodující totiž je, že stěžovatelé pouze požadovali zobrazení hranic jako sporných, aniž by uvedli, v čem má tato spornost spočívat. Z jejich podání ze dne 16. 12. 2019 neplyne, že by hranice mezi pozemky měla mít jiný průběh. Krajský soud tak souhlasil se žalovaným, že nikdo netvrdil odlišný průběh hranic pozemků, než jak byl v zákresu hranic zaznamenán; právě tento závěr představuje *ratio decidendi* rozhodnutí žalovaného. Nebyl-li průběh hranic mezi vlastníky sporný, mohl zákres hranic sloužit jako podkladová listina pro obnovu katastrálního operátu.

[21] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedené rekapitulace nejprve uvádí, že do rovnosti práv účastníků nemohlo být nijak zasaženo, neboť krajský soud neuváděl nic, čím by se již dříve nezabýval žalovaný ve svém rozhodnutí, a proti čemuž by se tak stěžovatelé nemohli vymezit již ve své žalobě. Předmětem řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního rozhodnutí správního orgánu je právě přezkum napadeného správního rozhodnutí.

[22] Podle § 42 odst. 3 katastrálního zákona *o výsledcích zjišťování hranic sepiše předseda komise protokol. Vlastníci a jiní oprávnění nebo jejich zástupci svým podpisem v protokolu stvrzují souhlas se zjištěným průběhem a označením hranic v terénu.* Podle § 42 odst. 4 katastrálního zákona následně platí, že *pokud dojde k rozporu v tvrzení vlastníků a jiných oprávněných o průběhu hranic pozemků, považují se za platné ty hranice, které jsou obsahem katastrálního operátu. Ve výsledcích zjišťování průběhu hranic a v obnoveném katastrálním operátu se vyznačí jako sporné.*

[23] Z textu citovaných ustanovení zákona jasně vyplývá, že k vyznačení hranic pozemků jako sporných je nutné, aby mezi vlastníky sousedících pozemků došlo reálně k rozporu o průběhu těchto hranic. Vyznačení spornosti hranice ve smyslu § 45 odst. 4 katastrálního zákona totiž nemůže být samoučelné a nemůže stát jen na prostém nesouhlasu s obsahem protokolu, nýbrž musí být namítán jiný průběh hranice. Pokud nic takového není tvrzeno, samotné odvolání souhlasu se zjišťováním hranic pozemku na tom nemůže nic změnit *per se* (následně odvolat souhlas udělený k okamžiku zjišťování průběhu hranic ostatně ani není možné, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2024, č. j. 5 As 277/2023 - 47). Krajský soud přitom pečlivě odůvodnil, že stěžovatelé ve svém podání ze dne 16. 12. 2019 žádný rozpor v tvrzení vlastníků o jiném průběhu hranic netvrdili, přičemž se v odst. 18 odůvodnění svého rozsudku zevrubně zabýval i vyjádřením stěžovatelů k hranici mezi pozemky p. č. st. XB a p. č. XL, ze kterého nevyplýval jiný průběh hranic. Stěžovatelé pouze počítali vzdálenosti hranice od jiných bodů, než správní orgán I. stupně; ve skutečnosti tedy žádný jiný průběh hranice netvrdili a v kasační stížnosti ani nerozporovali, že by tak skutečně dříve učinili.

[24] Argumentaci žalovaného a následně i krajského soudu tak kasační soud považuje za přílehavou a odpovídající smyslu aplikované právní úpravy. Lze tedy na nyní posuzovanou věc aplikovat závěry obsažené ve výše uváděném rozsudku č. j. 8 Azs 59/2018 - 59, neboť stěžovatelé ve své žalobě uplatnili stěžejní námitku, *která se míjela s důvody, o něž správní orgán opřel své rozhodnutí, a která nemohla mít vliv na výsledek správního řízení.* Krajský soud tak správně takovou námitku věcně neposoudil a v odůvodnění rozsudku přezkoumatelně vyložil, proč tak učinil. Posouzení této otázky by totiž mělo pouze akademický význam a nemohlo by nijak ovlivnit veřejná subjektivní práva stěžovatelů, neboť *ratio decidendi* rozhodnutí žalovaného žalobou zpochybněno nebylo.

[25] Konečně, pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že krajský soud nerespektoval dispoziční zásadu tím, že je odkázal v otázce určení hranic pozemku na občanskoprávní řízení, ani zde není možné stěžovatelům přisvědčit. Kromě důvodů vyložených již výše v odst. [17] je nutné upozornit, že šlo pouze o úvahu *obiter dictum*, která neměla vliv na podstatu projednávané věci. I tento názor krajského soudu nicméně ob stojí, neboť jakýkoli spor o vlastnické právo (tedy i jeho rozsah) totiž přísluší pouze soudům v občanském soudním řízení, nikoliv katastrálním úřadům. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 27, uvedl, že katastrální úřad nemůže „*vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy též posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit*

pokračování

jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“ Ze spisového materiálu je ostatně zřejmé, že stěžovatelům je tato skutečnost dobře známa, neboť již s osobou zúčastněnou na řízení II) vedou v tomto smyslu u Okresního soudu v Uherském Hradišti soudní spor.

[26] Nejvyšší správní soud tedy u důvodů výše uvedených kasační stížnost jako nedůvodnou postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemají. Žalovaný byl sice ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nicméně nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

[28] Vzhledem k tomu, že kasační soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto za použití § 120 s. ř. s. rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu